

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Ἦμασταν μιὰ παρέα ὀλιγάριθμη καὶ ξεχωριστή. Ἡ καυτέρῃ πνοή τοῦ καλοκαιριοῦ μᾶς σκόρπιζε σὲ διάφορες γωνιές. Ὁ χειμῶνας μᾶς συμμαζέυε ὅλους στὴν ἡσυχὴ θερμὴ καμαρούλα ποῦ φιλόξενα μᾶς ἄνοιγε τὴν ἀγκαλιά της. Πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἰδανικὰ ἀφίναμε ἡ φαντασία μας ἐλεύθερη νὰ πετᾷ κι ἐλεύθερα ξεδιπλώναμε τὶς ἰδέες μας. Καθένας μὲ τὴ σειρά του διηγώτανε κάτι ἀπ' τὴ ζωὴ του, ἀπ' τὴν πείρα του, μιλοῦσε γιὰ τὶς ἀγάπες του, τὶς ἐλπίδες ποῦ ἔτρεφε, τὴ μαύρη ἀπογοήτευση ποῦ συχνὰ δοκίμασε, γιὰ κανένα του πάθημα ἀστεῖο ποῦ φερνε ἓνα ξέσπασμα γέλοιου, ἢ γιὰ καμιὰ πίκρα ποῦ ποτίσθηκε καὶ ποῦ γίνονταν ἀφορμὴ συμπόνιας ἐκ μέρους τῶν ἄλλων. Κι' ὅταν σιωπούσαμε, ἡ σιωπὴ μας ἔλεγε περισσότερα κι' ἀπ' τὸν εὐγλωττο λόγο. Κάποιο σουρούπωμα, μεσ' στὸ μισόφωτο σηκώθηκε ἓνας σὰν ἡσυχὴ σκιά, κι' ἀντιπροσωπεύοντας τὸ Ἀπόλυτο ποῦ ὅλοι μας πιστεύαμε κι' ἀγαπούσαμε γιὰτ' ἦταν οἱ ψυχές μας δυνατὲς καὶ φρέσκες εἶπε.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι χωρὶς τίτλο, κάτι σὰν παράξενο παραμυθάκι :

Ἦταν μιὰ φορὰ ἓνα ζευγάρι ποῦ πολὺ ἀγαπιώταν. Ταιριασμένο στὴν ὁμορφιά, ταιριασμένο θᾶλεγες σ' ὅλα, — δὲν περίμενε κανεὶς παρὰ μιὰ δυνατὴ κι' ὁμορφὴ λύσι τῆς ἀγάπης τους.

Ἐκεῖνος ἦταν λεβέντης μὲ φλόγα στὰ μάτια, κι' ἐκεῖνη λιγερὴ γλυκειά, μὲ μελαγχολία γοητευτικὴ στὰ μεγάλα δικά της. Κάθε δειλινό, συναντιώτανε κρυφά, ἀπὸ φόβο τοῦ κόσμου, κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη ἔξω ἀπ' τὴ χώρα.

Δὲν τοὺς ἔβλεπε κανεὶς· οὔτε τ' ἀγριολούλουδα ποῦ τέτοιαν ὥρα κλείνουν τὰ πέταλά τους καὶ μόνο τὴν εὐωδιά τους ξεχόνανε σὲ ἡδονικὰ ἀέρινα κυματάκια, οὔτε τὰ πουλιὰ ποῦ μ' ἀπαλὰ τιτιθίσματα κατακαθίζαν στὶς φωλῆς τους γιὰ νὰ παραδοθοῦν στὸν ὕπνο.

Μονάχα οἱ καλαμιές σειώταν κι' ἀναγάλλιαζαν ἀπ'

τοὺς ὄρκους καὶ τὰ φιλιὰ τοὺς κι' ἀπ' τὴ γλυκεῖα χαρὰ τοῦ δῖναν καταφύγιο στὴ μυστικὴ ἀγάπη.

«Καλέ μου», τοῦ λέγει ἡ κόρη ἓνα δειλινὸ «ἔλα νὰ πᾶμε πίσω ἀπ' τὶς καλαμιὲς κοντὰ στὸ νερὸ γιὰ νὰ δροσίσω τὰ χεῖλη μου ποῦναι φλογισμένα ἀπ' τὰ φιλιὰ σου».

Σὺν ἤπιε καὶ δροσίστηκε, ἄφησε τὴ ματιά της νὰ πλανηθῇ ὡς κάτω, περιέργη νὰ δῇ ὡς ποῦ τελειώνει ἡ λίμνη.

Τὸ τέλος της δὲν φαινόταν, παρὰ μονάχα ἡ ὑγρὴ ὁμορφιά της, ποῦ ἔπαιζε μὲ τὸν ἀπαλὸ ζέφυρο καὶ τοῦκανε νάζια.

Πάρα κάτω ἐκεῖ, μισοκρυμμένες, λιγάκι μακρὰ διέκρινε σὰν τρεῖς βαρκοῦλες. Ἀρπάζοντας τὸ χέρι τ' ἀγαπημένου τοῦ λέει μὲ λαχτάρα. Πᾶμε νὰ μποῦμε σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, νὰ δοῦμε ὡς ποῦ τελειώνει ἡ λίμνη. Εἶναι ἄραγε μεγάλη-μεγάλη σὰν τὴν ἀγάπη μας; Σκύβοντας ἐκεῖνος μὲ χαμόγελο φίλησε τὴν κόρη.

Περπάτησαν κάμποσο κι' ἔφτασαν.

Μπρὸς στῆς ἀλλοιώτικες βαρκοῦλες, σταθήκανε ἀπορώντας.

Ἦτανε τρεῖς, κι' ἡ κάθε μιὰ εἶχε τὸν βαρκάρη της. Ἡ πρώτη στολισμένη μὲ γιασεμιὰ ἔμοιαζε σὰν νυφούλα, ἡ δευτέρα μὲ τριαντάφυλλα, σωστὸ μπουνκέτο, μὰ ἡ τρίτη κι' ἡ μεγαλύτερη, ἀλλοίμονο, ἦτανε μαύρη, μαύρη σὰν τὸν Πόνο. Στεκότανε μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουνε μπρὸς στὸ περιέργο θέαμα. Μὰ δυὸ βαρκάρηδες μιλήσαν στὸ ζευγάρι κι' εἶπαν: «Λὲν μπορεῖτε πειὰ ποτὲ νὰ γυρίστε πίσω στὴν πολιτεία γιὰτὶ ἦρθατε σὲ τόπο μαγεμένο. Ἐμεῖς ἐκτελοῦμε τὸ θέλημα τῆς μοίρας. Οἱ λουλουδοστόλιστες βαρκοῦλες κάνουν ταξείδια, ἡ κάθε μιὰ σὲ βασιλεία μακρυνὰ κι' ἄγνωστα στὸν κόσμο.

Πᾶνε σὲ μορφιὲς καὶ τραγούδια, δόξες καὶ τιμές, πλούτη καὶ παλάτια. Μὰ παίρνει ἡ κάθε μιὰ ἑξέχωρο δρόμο, καὶ δὲν παίρνει δυὸ μαζί. Θὰ χωρισθῇτε. Κάντε γρήγορα γιὰτὶ νυχτώνει!» «Ἐγὼ σᾶς παίρνω καὶ τοὺς δυὸ μαζί στὸ βασίλειό μου» ἀκούστηκε ἡ βαθεῖα φωνὴ τοῦ τρίτου βαρκάρη, τῆς μαύρης βάρκας. «Μόνο γρήγορα καὶ νύχτωσε».

Ἀναστενάζοντας βαθεῖα ὁ νεὶὸς πήδηξε στὴν τριανταφυλλένια βάρκα, κι' ἔστρεψε τὰ μάτια του στὴν κατάσπρη γιὰ ν' ἀτενίσῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὴ καλὴ του ἀφού ἔτσι

τοὺς χώριζε ἡ μοῖρα. Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή ποῦ αὐτὸς πηδοῦσε μέσα στὰ τριαντάφυλλα καὶ στὸ χωρισμό, — ἡ κόρη μ' ἓνα πήδημα βρέθηκε στὴ μαύρη βάρκα, σκεπτόμενη πῶς χίλιες φορὲς καλλίτερο ἦταν τὸ ταξεῖδι στὴ μαυροῖλα καὶ στὸ θλιβερὸ βασίλειο, παρὰ ὁ χωρισμὸς ποῦ ἡ μοῖρα ἤθελε νὰ τοὺς βάλλῃ. Κάθησε, καὶ γύρισε δίπλα νὰ νοιώσῃ τὸ ταῖρι της. Μὰ ἦταν μονάχη.

Τὰ πανιά τῆς βάρκας τὰ μαῦρα ἀνοιχτήκαν στὸν ἀέρα σὰν τεράστια φτερὰ ἀετοῦ.

Γύρισε καὶ κύταξε τὸν βαρκάρη. Ἦταν ἀψηλὸς καὶ δυνατός, καὶ τὴν ἄγρια ἀνδρική μορφὴ του φώτιζαν δυὸ θλιμμένα μάτια. Μπιστεύθηκε σ' αὐτὰ ἡ κόρη κι' ἐνῶ τὰ δάκρυα χοντρὰ κυλοῦσαν στὰ μάγουλά της τοῦ λέγει: Κάνε καλὲ μου βαρκάρη πειὸ σιγὰ γιὰ νὰ δῶ ἀκόμα λίγο τὴ βαρκουῖλα ποῦ σὰν πεταλούδα πετᾷ καὶ παίρνει τὸν πάντα ἀγαπημένο....

Ἵποκλίθηκε ὁ βαρκάρης λέγοντας: «Σὲ συμπονᾷ κι' ὁ πόνος!»

ΕΥ. Α. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

Η ΠΑΛΗΝΑ ΑΓΑΠΗ

Ὁ Νώτης ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνας του στὸ τραπέζι· κ' ἐστήριξε τὰ μάγουλά του στὶς παλάμες του. Ἀπὸ πολλὴ ὥρα σκέπτονταν κ' ἐπειδὴ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του ὅσο πῆγαινε περιπλέκονταν, ἀπ' τὴν ἀδημονία του, πῆρε τὴ στάσι αὐτῇ.

Δυὸ ἀγκῶνες ἀκουμπισμένοι στὸ τραπέζι, δυὸ μάγουλα ἀκουμπισμένα σὲ δυὸ χέρια.

Κωμικοτραγικὴ στάσις ποῦ προκαλεῖ ἡ ἀμηχανία καὶ φέρνει ἡ πάλῃ τοῦ νοῦ καὶ ποῦ ὑποδηλώνει τὸν ἐκτροχιασμὸ τῆς σκέψης καὶ τὸ ἀπότομο σταμάτημά της.

Τὰ μάτια τοῦ Νώτη, σχεδὸν χωρὶς ἔκφρασι, ἦσαν προσηλωμένα στὸ κενό. Κάποιο κάδρο ἀπέναντί του στὸν τοῖχο κρεμασμένο, οὔτε κἂν τῷ ὄφελε. Ἡ εἰκόνα αὐτῇ